

det saaledes, som om Sagsfærraadet skulde stabe et Laug indenfor Sagsfærrerstanden, saa at det skulde have ubetinget Ret til at forhindre en ny Mand fra at komme ind i Standen; thi der findes tilstrækkelige Bestemmelser om, at det ligger i Justitsministeriets Haand at afgjøre de Spørgsmaal, som derom optaa, og en Henvendelse til Dommeren kan ligeledes finde Sted, for at den Vedkommende kan paaheraabe sig Udtalelser fra de Dommere, under hvilke han har virket, som maatte staa i Strid med Sagsfærraadets Indstilling. Ser jeg saa hen til Publikum, forekommer det mig, at den høitæredede Minister allerede tilstrækkelig tydeligt har udtalt, at det er en stor Lettelse og Næmhed for Publikum, som tror sig forurettet, at kunne i hvilken som helst Anledning henvende sig til Sagsfærreraadene og derved faae en Kjendelse, thi naar Vedkommende saa desuagtet ikke er afklaaren fra at gaa til Domstolene, faae de derved en særlig let Afgang til at komme til deres Ret. Lad nu ogsaa være, at den Private vil sige, at Raadet ikke giver ham Medhold alligevel, de holde sammen eller saa, maa dog Alle vide, at blot Sagsfærreraadets Eksistens vil gjøre, at der vil uddanne sig en bestemt Praxis paa dette Omraade; der vil ikke blive nær saa megen Anledning til Klage, enhver Sagsfører vil paa yderste Maade tage sig iagt for at faae en Kjendelse af sine Kollegaer for, at han har været ublu eller særlig skjædesløs i den eller den Afseere. Det kan man være overbevist om, at han vil være særlig ængstelig for. Disse to Sider af Sagsfærraadets Virksomhed maa jo altsaa ligge tydeligt og klart for. Det, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgtreds igaar væsentlig opholdt sig ved, var altsaa den enkelte Sagsfærers Individualitet, som han mente maatte komme til at lide, naar han saaledes var undergoven sine Kollegers Kontrol. Jeg tilstaar, det er ganske naturligt; det vil og maa føre dertil i visse Tilfælde, men det er jo netop ogsaa Noget, man skal opnaa ved Kontrolen, at den enkelte Sagsfører ialtfald maa sætte visse Grændser for, hvorledes han opfatter Begrebet om en dygtig og navnlig honnet Forretningsførelse. Hans Begreber i den Henseende maa ikke komme til at staa i en altsor skjærende Modsetning til det, de dygtigste og hæderligste Sagsførere, der ville være repræsenterede i Sagsfærraadet, anse for fair. Jeg mener, at det maa den Enkelte finde sig i; det er et af de Goder, vi skulle opnaa, hvis der altsaa er Mangler tilstede i den Henseende nu eller kunne ventes at komme tilstede. Men at det skulde være i den Grad generende for Individualiteten, som det ærede Medlem forudsatte, mener jeg rigtignok savner al mulig Grund. For det Første henholder jeg mig til den høitæredede Minister med Hensyn til, at Selvfærdigheden, baade Statens og den Enkeltes overfor

Autoriteterne, maa absolut støttes gennem Sagsfærreraad. Naar det ærede Medlem siger, at det vil slappe Selvfærdigheden og Modet og Dygtigheden til at antage sig den forladte Mand, er det mig ganske uforstaaeligt, hvorledes det ærede Medlem kan tro, at Sagsfærraadet skulde føre dertil. Jeg kan ikke tro, at Sagsfærraadet i noget Tilfælde vil indlade sig paa at kritisere den enkelte Sagsfører, som har vist særlig Omhu og Dygtighed i sin Praxis mod Autoriteterne for at beskytte en Mand i hans Retssæere. Jeg kan ikke let tænke mig Muligheden af, at ikke Sagsfærreraadet vilde finde, at hans Udfærd i den Henseende var aldeles ulastelig, selv om en eller anden enkelt Sagsfører ikke maatte finde Anledning til at optræde paa den samme Maade. Derfor som jeg turde gjøre en lille personlig Antydning til det ærede Medlem, vil jeg sige, at jeg nok kan forstaa det ærede Medlem, thi jeg skal indrømme ham, at jeg meget godt veed, der gives mange, altsor mange Exempler paa, hvorledes den nuværende Sagsfærrerand, navnlig ved Underretterne, mangler den Uafhængighed og Selvfærdighed, som er aldeles nødvendig for, at de kunne være Befolkningens Repræsentanter. Det er i Virkeligheden saaledes, at en Underretts Sagsfører undertiden ikke kan eksistere, uden at han maa leve paa en god Fod med Dommeren og hans Fældmægtig, og derved bliver han altsaa i mange Tilfælde nødt til at sige til en Mand: Jeg maa tage Hensyn, jeg kan ikke optræde paa den Maade, De maa henvende Dem til en Anden. (Berthelsen: Det er ikke Reglen). Jeg siger, det hænder, og ikke sjældent, og derfor er det meget ofte truffet, at der har været Brug for Folk i den Stilling som det ærede Medlem, til virkelig at optræde med en vis Hensynsløshed overfor Autoriteterne, som man maaste ikke har kunnet faae den Sagsfører, der bor ligesor Haanden, til at udvise, men en saadan Virksomhed er ingenlunde afklaaren, hverken for det ærede Medlem eller for andre Sagsførere, som ville være istand til at staffe sig særlig Tillid hos en Del af Befolkningen; de staa aldeles uantastede, og dette vedrører aldeles ikke Sagsfærraadets Virksomhed. Men endnu mere maatte jeg forbauses over de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgtreds (Zahle), thi han gjorde høitideligt i samtlige Lægmands Navn Indsigelse mod dette Sagsfærreraad. Det vilde forhindre, at man skulde have Lov til at søge, hvorfor man vilde, hvor man havde Tillid og den rette Betryggelse for, at Sagen førtes paa vedbørlig Maade. Det ærede Medlem maa jo ganske have misforstaaet Sagsfærraadets Stilling og Mening dermed, hvis han tror, at det paa nogen Maade skulde kunne virke i den Retning. Jeg mener, det er en stor Feil i Lægmands Interesse